

РЕШЕНИЕ

№ 5918

гр. София, 28.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 28.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **783** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба подадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] и със съдебен адрес: [населено място], [улица], представлявано от Е. А. К., управител срещу ревизионен акт (РА) № Р-2222051800167-091-001 от 14.05.2019 г. и РА за поправка на ревизионен акт /РАПРА/ № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г., издадени от П. Т. П., орган възложил ревизията и А. К. Н., ръководител на ревизията, потвърдени с решение № 1335 от 02.08.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“

Жалбоподателят поддържа, че РА и РА за поправка на РА, потвърдени с решението на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП, са незаконосъобразни поради необоснованост и противоречието им с материалния закон Развиват се съображения, че основание за извършване на ревизия в особените случаи по реда на чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК, поради липса или непредставяне на счетоводна наличност, не било налице. Наред с това, счита изводите на органите по приходите за нереалност на доставките за неоснователни, тъй като в ревизионното производство от страна на ревизиращите екипи не са били взети предвид всички представени доказателства, сочещи безспорно, че услугите са осъществени и са използвани за облагаема дейност на дружеството жалбоподател. Иска се отмяната да РА и РАПРА като незаконосъобразни и необосновани, и решаване на делото по същество, с което

да се признае на жалбоподателя правото. Не претендира разноси по делото.

В проведените публични съдебни заседания по делото, жалбоподателят [фирма], редовно призован, не се представлява и не е взел становище по жалбата.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрисконсулт юрк. К., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, като препраща към съображенията, подробно изложени в решението на директора на Дирекция „ОДОП“. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Административен съд – София град, III отделение, 70-ти състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Извършването на ревизия на [фирма], за установяване на задълженията на дружеството по ЗДДС за периода 03.06.2016 г- 10.11.2016 г. и 21.08.2017 г. – 21.08.2017 г. и ЗКПО за периода от 27.05.2016 г. – 31.12.2016 г., е възложено със Заповед № Р-2222051800167-020-001 от 10.10.2018 г., връчена по реда на чл. 32 от ДОПК на 19.10.2018 г., издадена от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ пир Д на НАП С. – град, упълномощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

Със Заповед за изменение на ЗВР № Р-2222051800167-020-002 от 16.01.2019 г., връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 30.05.2017 г., е продължен и определен срок за завършване на ревизията до 19.03.2019 г.

Ревизионен доклад /РД/ № Р-2222051800167-092-001 от 14.03.2019 г., отразява резултатите от ревизията. Ревизираното дружество не е упражнило правото си да подаде писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

С Ревизионен акт № Р-2222051800167-091-001 от 14.05.2019 г., издаден от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и А. К. Н., ръководител на ревизията, възложената ревизия на А.“ Е. приключва. РА е поправен и са отстранени допуснати технически грешки с РАПРА № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г.

С оспорения в настоящото производство ревизионен акт на дружеството са определени задължения, за ревизираните периоди по реда на ЗДДС в размер на 179 259.02 лева и лихва в размер на 30 115.35 лева и по реда на ЗКПО за корпоративен данък в размер на 112064.51 лева и лихви в размер на 15 578.45 лева. Посочено е, че така установените задължения по ЗДДС произтичат от облагаеми доставки със ставка 20 % с място на изпълнение на територията на страната, с данъчна основа в размер на 121768.41 лева и начислен ДДС в размер на 24353.68 лева, с получатели на доставките [фирма], [фирма], „М. и М.“ Е. и [фирма]; доставки на услуги по чл. 21, ал. 2 от ЗДДС с място на изпълнение на територията на друга държава членка на стойност 767369.67 лева, с получател О. Georgi M. VIN EL161065783 и Е. А.В.Е.Е. VIN EL094189418; вътреобщностни доставки на стоки на стойност 185 533.99 лева с получател О. Georgi M. VIN EL161065783 и D. X. M. S. VIN EL[EИК]; декларирани вътреобщностни придобивания /ВОП/ на стойност 2 365 390.20 лв. с начислило ДДС и упражнено право на приспадане на данъчен кредит в размер на 473 075.05 лв. за същите и получени от дружеството жалбоподател на доставки на територията на

страната на стойност 140 550.50 лв., по които е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 27 490.09 лв. В частта по ЗКПО финансовия резултат за 2016 г. е преобразуван в увеличение, на основание чл. 26, т. 2, във връзка с чл. 10 от ЗКПО със сумата от 247 011.90 лв., получена, като от отчетоводените разходи в размер общо на 266 572.00 лв. са признати такива в размер на 19 560.10 лв. – по двете фактури, издадени от [фирма], за които е установено придобиването на стоките и последващата им реализация към [фирма]. Определена е данъчна печалба в размер на 280 645.10 лв. и дължим корпоративен данък - 28 064.51 лв, а за 2017 г. на основание чл. 26, т. 2, във връзка с чл. 10 от ЗКПО финансовият резултат е увеличен с цялата сума на отчетените разходи, като е формирана данъчна печалба в размер на 840 000.00 лв. и задължение за корпоративен данък – 84 000.00 лв.

С цел изясняване на обстоятелствата и установяване на факти от значение за определяне на резултатите за ревизираните данъчни периоди, органите по приходите са връчили на [фирма] две искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ № Р-22220518006167-040-001/12.11.2018 г. и № Р-22220518006167-040-002/14.01.2019 г., като в определения за това срок и до издаването на РД/РА не са представени изисканите документи.

С пет протоколи са присъединени протоколи от насрещни проверки на [фирма], извършени в хода на ревизии на дружества, получатели по доставки от същото, относими към ревизираните периоди: [фирма]; [фирма]; [фирма], [фирма]; и [фирма]. Резултатите от тях са обективирани в протоколи, подробно описани в ревизионния доклад, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК се явява неразделна част от оспорения акт.

В хода на ревизията са извършени проверки на доставчици и клиенти на [фирма], а именно: [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма] и [фирма], като за резултатите са съставени протоколи по реда на чл. 50 от ДОПК.

Ревизиращите органи с оглед на представените от дружеството справки -декларации по реда на чл. 125, ал. 1 от ЗДДС и информация от отчетните регистри по чл. 124, съгласно чл. 125, ал. 3 от ЗДДС, са приели, че въпреки връченото уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК, задълженията по ЗДДС следвали да бъдат определени по реда на материалния закон, а не по този, разписан в чл. 122 от ДОПК.

Въз основа на събраните документи и обяснения от насрещните проверки, извършени в хода на ревизионни производства на получатели по доставки от ревизираното лице и на документите, представени в хода на процесното ревизионно производство от тези дружества, органите по приходите са приели: че фактура № 17/31.10.2016 г. с предмет ремонт на товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , издадена на [фирма], с начислен ДДС в размер на 435.00 лв., е опростена към жалбоподателя; по четири фактури, с предмет картон малки подложки и подложки за павета, начислен ДДС в размер общо на 5 616.24 лв., издадени на [фирма] е прието, с оглед на обстоятелството, че от ревизираното дружество не са представени в отговор на връчените ИПДПОЗЛ никакви документи, нито е осигурен достъп до счетоводството му за извършване на проверка, поради което на основание чл. 37, ал. 4 от ДОПК са приели, че такива не съществуват.

Във връзка с декларираните доставки на услуги с място на изпълнение по чл. 21, ал. 2 от ЗДДС на стойност общо 767 369,67 лв., с получатели О. GEORGI M. и Е. А.В.Е.Е. ревизиращите органи са извършили проверка, при която е установено, че гръцките

търговци са с валидна регистрация по ДДС, декларирали са получените услуги на посочената от доставчика стойност. Посочено е, че с оглед на обстоятелството, че от страна на ревизираният субект не са представени доказателства за извършване на услугите - фактури, договори, документи за разплащане, органите по приходите са приели, че са извършени на територията на страната и са начислили ДДС в размер на 127 894.95 лв., тъй като не са могли да определят дали услугите попадат в обхвата на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, доколкото не е ясен предметът им, мястото на изпълнение на доставките, кой ги е извършил, използвани подизпълнители, материали, тъй като в дружеството няма назначени по трудови или извънтрудови договори работници/служители.

С РА, на основание чл. 86, ал. 1, във връзка с чл. 66, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е начислен ДДС в размер на 30 922.34 лв., поради непредставени документи по чл. 45 от Правилника за прилагане на ЗДДС /ППЗДДС/, доказващи извършването на ВОД към гръцките получатели O. GEORGI M. и D. X. M. S. L.

Въз основа на представените при извършените му проверки документи, касаещи ВОП, органите по приходите са признали на [фирма] придобиванията от N.LAPAVITSAS & SIA E.E., VIN EL998459352 и U. S.A., VIN EL094422990, за които са ангажирани протоколи по чл. 117 от ЗДДС /№ 4/19.08.2016 г., № 5/09.09.2016 г., № 6/26.09.2016 г., № 1/14.06.2016 г. и № 2/29.07.2016 г./, инвойси, транспортни и платежни документи, съответно са приели за правомерно начислен ДДС и ползван данъчен кредит в размер на 64 056,63 лв. За останалите декларирани ВОП на стойност 2 045 107.06 лв., за които е начислен ДДС и ползван данъчен кредит в размер на 409 021.42 лв., поради непредставени документи, удостоверяващи предмета на доставките, разплащането, както и такива за транспорт до територията на страната от територията на друга държава членка, с РА са коригирани начисленият данък и ползваният данъчен кредит през съответните периоди.

На основание чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 6 от ЗДДС и предвид разпоредбите на чл. 71, т. 1 от ЗДДС с РА е отказано и право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от:

1. [фирма] в размер на 17 666.00 лв. Извършена била проверка, за резултатите от която е съставен протокол № П-22221419022656-141-001/19.03.2019 г. В отговор на връчено ИПДПОЗЛ са представени копия на издадените 7 фактури, придружени от заповеди за експедиция, извлечения от банкова сметка – за разплащане по фактурите, фактури от предходни доставчици, такива за транспортни услуги с приложени товарителници, хронологичен регистър на с/ка 411 „Клиенти“;

След анализ на документите /стр. 33 – 36 от РД/ органите по приходите са признали право на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 912.02 лв. по две от фактурите - № 582/31.08.2016 г. и № 630/26.09.2016 г., тъй като стоката /глюкозо-фруктозен сироп/ е с последваща реализация към [фирма], за което от ревизирания субект са издадени фактури и е начислен ДДС. По останалите пет фактури това право е отказано, т.к. липсвали документи, удостоверяващи приемане и предаване на стоките, счетоводното им отчитане, както и последващата им реализация.

2. [фирма] – 228.00 лв. по фактура № 100...001/28.07.2016 г. с предмет стока. В хода на проверка било връчено по електронен път ИПДПОЗЛ, като документи не били представени. Доколкото такива не били ангажирани и от ревизираното дружество органите по приходите са приели, че няма реална доставка на стоки;

3. [фирма] – отказан данъчен кредит в размер на 2 836.70 лв. по три фактури с

предмет продажба на стока и на материал. ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл.32 от ДОПК, изисканите доказателства не били представени;

4. [фирма] – 2 042.00 лв. по две фактури с предмет продажба на стока. След прилагане на процедурата по чл. 32 от ДОПК е връчено ИПДПОЗЛ, като изисканите доказателства не били представени;

5. [фирма], отказан данъчен кредит в размер на 750.00 лв. по фактура №3/05.03.2018 г. с предмет продажба на стока. ИПДПОЗЛ отново е връчено по чл. 32 от ДОПК. Документи не били представени.

С РА са определени и задължения за корпоративен данък, като, независимо от връченото уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК, облагането е извършено по реда на ЗКПО.

Счетоводният финансов резултат за 2016 г. е преобразуван в увеличение, на основание чл. 26, т. 2, във връзка с чл. 10 от ЗКПО със сумата от 247 011.90 лв., получена, като от отчетоводените разходи в размер общо на 266 572.00 лв. са признати такива в размер на 19 560.10 лв. – по двете фактури, издадени от . [фирма], за които е установено придобиването на стоките и последващата им реализация към [фирма]. Определена е данъчна печалба в размер на 280 645.10 лв. и дължим корпоративен данък - 28 064.51 лв.

За 2017 г. от [фирма] не е подадена годишна данъчна декларация. Въз основа на публикувания в Търговския регистър годишен финансов отчет е установено, че са декларирани приходи от продажби в размер на 840 000.00 лв., общо разходи – 815 000.00 лв. и данъчна печалба в размер на 25 000.00 лв. На основание чл. 26, т. 2, във връзка с чл. 10 от ЗКПО финансовия резултат е увеличен с цялата сума на отчетените разходи, като е формирана данъчна печалба в размер на 840 000.00 лв. и задължение за корпоративен данък – 84 000.00 лв.

Издаденият РА е поправен, като е издаден РА за поправка на ревизионен акт /РАПРА/ № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г., издаден от П. Т. П., орган възложил ревизията и А. К. Н., ръководител на ревизията.

С жалба вх. № 53-06-5392/30.05.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С., вх. №23-22-1117/05.06.2019 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., [фирма], е оспорило Ревизионен акт №Р-22220518006167-091-01/14.05.2019 г. и Ревизионен акт № П-03001919090338-003-001/21.05.2019 г. за поправка на ревизионен акт, издадени от П. Т. П. - орган, възложил ревизията и А. К. Н. - ръководител на ревизията.

След преценка на събраните в хода на ревизията доказателства и направените въз основа на тях фактически констатации, директорът на дирекция „ОДОП“ намерил изложените в жалбата възражения за неоснователни, а ревизионният акт за обосновен и законосъобразен е потвърден. Следва да се посочи, че в мотивите на РА, директора на дирекция „ОДОП“ с оглед представените в ревизионното производство доказателства е посочил, че относно издадените от страна на [фирма], с получател [фирма] четири фактури с предмет „картон малки подложки и подложки за палета“, с начислен ДДС в размер общо на 5 616,24 лв., че РА следва да бъде отменен в частта му, в която е прието, че начисленият в издадените към [фирма] данък е дължим на основание чл. 85 от ЗДДС, както и да бъде признато вътреобщностното придобиване от Д. по протокол по чл. 117 от ЗДДС № 12/31.10.2017 г., като е посочил, че горното не променя определените с РА резултати за съответните периоди. Диспозитив в тази насока в решението на директора на Дирекция „ОДОП“ не е изложен. С оглед на това и доколкото в решението на

директора на Дирекция „ОДОП“ е изразена воля потвърждаване изцяло на РА и РАПРА, то настоящия съдебен състав на съда следва да се произнесе по законосъобразността и да ги разгледа също в тяхната им в цялост.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от [фирма] жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

Събраните по делото доказателства установяват, че решението на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е връчено на 07.08.2019 г., а жалбата до съда е депозирана чрез директора на дирекция „ОДОП“ с дата 20.08.2019 г., поради което е спазен срокът за оспорване, като е спазено и изискването по чл.156, ал. 2 ДОПК.

Наред с посоченото жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на оспорване акт и от негов адресат.

Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № Р-2222051800167-091-001 от 14.05.2019 г. и РА № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г. за поправка на РА, издадени от П. Т. П., орган възложил ревизията и А. К. Н., ръководител на ревизията, потвърдени с решение № 1335 от 02.08.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“. С РА са определени задължения за довносяне, за ревизираните периоди по реда на ЗДДС в размер на 179 259.02 лева и лихва в размер на 30 115.35 лева и по реда на ЗКПО за корпоративен данък в размер на 112064.51 лева и лихви в размер на 15 578.45 лева.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал. 2 ДОПК, като ревизията е възложено надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК - РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава както от представените по делото доказателства, така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно

чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – арг. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

С процесния РА органите по приходите са констатирани следните задължения по ЗДДС:

1./ за декларирани от страна на жалбоподателя, за ревизирания период, извършени облагаеми доставки със ставка 20 % с място на изпълнение на територията на страната с данъчна основа в размер на 121768.41 лева и начислен ДДС в размер на 24 353.68 лева по фактури № 5/31.08.2016 г., № 6/14.09.2016 г., № 7/19.09.2016 г.; № 8/ 26.09.2016 г.; № 9/29.09.2016 г.; № 13/ 27.10.2016 г.; № 14/28.10.2016 г.; № 15/ 31.10.2016 г.; № [ЕГН]/19.10.2016 г.; № [ЕГН]/20.10.2016 г.; № [ЕГН]/21.10.2016 г.; № [ЕГН]/24.10.2016 г.; № [ЕГН]/25.10.2016 г.; № [ЕГН]/ от 26.10.2016 г.; № 16/31.10.2016 г.; № 17/31.10.2016 г.; № 40/24.11.2017 г.; № 41/18.01.2018 г.; № 42/26.03.2018 г. и № 43/ 23.05.2018 , с получатели на услугите Синхрон Инвест“ О., [фирма], [фирма], [фирма].

Органите по приходите са приели, с оглед събраните в хода на ревизионното производство доказателства, не било налице наличие на реално извършени доставки на услуги/стоки от страна на [фирма], като последното е издавало фактури и е начислявало данък без основание, поради това и на основание чл. 85 от ЗДДС са приели, че доколкото има издадени фактури с посочен ДДС в тях, то данъкът е дължим от жалбоподателя.

2./ за декларирани услуги по реда на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, с място на изпълнение на територията на друга държава членка, на стойност 767 369.67 лева по фактури с получатели О. GEORGI M. и Е. А.В.Е.Е., органите по приходите са установили, че гръцките търговци са с валидна регистрация по ДДС, декларирали са получените услуги на посочената от доставчика стойност, но с оглед липсата на представени от дружеството жалбоподател документи за извършване на услуги - фактури, договори, документи за разплащане, са приели, че не може да се определи дали декларираните услуги попадат в обхвата на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС; не ставало ясно къде е мястото на извършване на услугата и какъв е нейният предмет. Наред с това ревизиращите органи са посочили, че липсвали доказателства за наличие на кадри за изпълнение на услугите, както и доказателства за използване на подизпълнители за извършване на услугите, както и че, евентуалните изпълнители на услугите притежавали необходимата професионална квалификация и, че ревизираното лице разполага с назначен по трудов договор персонал. С оглед на изложеното приходните органи са приели, че не може да се докаже, че е налице доставка по смисъла на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, тъй като не е налице реално извършване на доставки на услуги от страна на [фирма]. Предвид това е прието, че доставките са извършени на територията на страната и са начислили ДДС в размер на 127 894.95 лв.

3./ за деклариран ВОД на стоки на обща стойност 185 533.99 лева по фактури № 10 от 12.09.2016 г., № 11 от 12.09.2016 г., с получател О. GEORGI M. и фактура № 12 от 30.09.2016 г., с получател D. X. M. S. L, органите по приходите са приели, че с огледа на обстоятелството, че от страна на дружеството жалбоподател не са представени доказателства удостоверяващи извършен ВОД за ревизирания период от 01.09.2016 г. до 30.09.2016 г., не били налице доказателства съгласно чл. 45 от ППЗДДС за извършен ВОД по смисъла на чл. 7 от ЗДДС. Ето защо по отношение на

цитираните доставки е приложена ставка на данъка 20 на сто, съгласно чл. 66, ал.1, т. 1 от ЗДДС, а не нулева ставка на данъка за вътреобщностни доставки по чл. 7 от ЗДДС /съгласно чл. 53, ал.1 от ЗДДС/, каквато била приложена от дружеството. Във връзка това и на основание чл. 86, ал.1 от ЗДДС във вр. с чл. 66, ал.1, т. 1 от ЗДДС за данъчен период м. 09.2016 г. е начислен ДДС в размер на 30 922.34 лева.

4./ относно деклариран ВОП в размер на 2 365 390.20 лева /получени доставки по чл. 82, ал. 2-5 от ЗДДС/ и начислен ДДС за ВОП в размер на 473078.05 лева по 30 броя фактури, органите по приходите са приели, че с оглед липсата на представени документи удостоверяващи предмета на доставката, разплащането по нея, както и на документи, че стоките са транспортирани до територията на страната от територията на друга държава членка, на основание чл. 85 от ЗДДС данъкът е изискуем от всяко лице, което е посочило данък във фактурите и/или известие по чл. 112 от ЗДДС, но не и в протокол.

5./ относно получени доставки на стоки на територията на страна в размер на 140550.50 лева и ползваният данъчен кредит в размер на 27 490.09 лева по 21 бр. Фактури с доставчици [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], ревизиращите органи са приели, че не е налице реалност на доставките на стоки/услуги поради което и на основание чл. 68, ал.1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 69, ал.1, т. 1 и чл. 6 от ЗДДС и предвид разпоредбата на чл. 71, т.1 от ЗДДС на дружеството жалбоподател не било признато право на приспадане на данъчен кредит.

Настоящия съдебен състав, като взе предвид представените по делото доказателства и наред с това като съобрази пасивното поведение на жалбоподателя, както в хода на ревизионното производство, така в настоящото съдебно производство и липсата на ангажирани от негова страна на доказателства и доказателствени средства за опровергаване изводите на органите по приходите, намира за правилни и законосъобразни доводите на последните относно липсата на реалността на извършените от [фирма] облагаеми доставки със ставка 20 %, с място на изпълнение на територията на страната, с данъчна основа в размер на 121 76,41 лв. и начислен ДДС в размер на 24 353,68 лв. по 17 бр. фактури, с получатели на услугите Синхрон Инвест“ О., [фирма], [фирма], [фирма].

С оглед разпределената по делото доказателствена тежест, тежестта за доказване настъпването на всички правопораждащи претендираното право положителни факти е за ревизирия субект. Той следва да проведе главно доказване, което винаги, за да е успешно, следва да бъде и пълно, с ангажиране на относимите към спора доказателства.

В настоящия случай, както се посочи по-горе от страна на жалбоподателя в провело се съдебно производство, въпреки предоставената му многократно от съда възможност, не са ангажирани каквито и да е доказателства, оборващи изводите на органите по приходите за липсата на реалност на доставките на стоки.

Реалното извършване на една доставка на стока и услуга е положителен факт от действителността, който при осъществяването си оставя следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените сделки. Липсата на такива, съответно може да обоснове извода на липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗДДС. В случая, съдържащите се по преписката документи не доказват по безспорен начин извършването на реални доставки на стоки и услуги, като предпоставка за възникването на правото на данъчен кредит.

С оглед на изложеното, съдът приема, че не е налице реалност на извършените доставки и на основание чл. 85 от ЗДДС жалбоподателят дължи посочения във фактурите данък.

Аналогични са и изводите на съда и относно доставките на стоки/услуги на територията на страна в размер на 140550.50 лева и ползваният от жалбоподателя данъчен кредит в размер на 27 490.09 лева по 21 бр. фактури с доставчици [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

По силата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. По легалното определение на чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО доставка на стоки означава прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Според чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставката на услуга е всяко извършване на услуга, а според чл. 24, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО това означава всяка сделка, която не е доставка на стоки. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДДС. Член 25, ал. 2 ЗДДС постановява, че данъчно събитие възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС възниква правото на приспадането му. Данъчният кредит, чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит по видове основания, чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС постановява, че когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, то има право да приспадне данъка за стоките и услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице му е доставил или предстои да му достави. Член 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС транспонира чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО, който също постановява, че доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаеми сделки на данъчно задължено лице, то има правото в държавата-членка, в която извършва тези сделки, да приспадне от дължимия ДДС, който е задължено да плати, дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от данъчно задължено лице. След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС и чл. 167 и чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател. Без реално извършена доставка на стока по чл. 6, ал. 1 ЗДДС или доставка на услуга по чл. 9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва съгласно чл. 25, ал. 2 ЗДДС, данъкът не става изискуем по чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, без което право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 не възниква съгласно чл. 68, ал. 2 ЗДДС и, несъществуващо, не може да бъде упражнено по чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС.

Следователно от гореизложеното следва извода, че основната и водеща предпоставка за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит е наличието на действително получени от задълженото лице стоки и/или услуги по облагаеми доставки. Жалбоподателят е този, който следва да докаже, че реално е

получил процесните доставки на стоки и/или услуги, респ. че същите са изпълнени от доставчиците, които са издали фактурите, документиращи тези доставки. В този смисъл са и решенията на СЕС по дело C-152/02 и по дело C-324/11, в които Съдът е приел, че материалноправните условия за възникване на правото на приспадане на ДДС включват следното: 1) доставчикът, както и получателят, да са данъчнозадължени лица (действащи в това си качество); 2) получените стоки или услуги (по облагаема доставка) да са използвани от получателя за нуждите на собствените му облагаеми сделки; 3) получателят да притежава фактура, удостоверяваща действителното извършване на доставката, която съдържа данните, уредени в чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО.

Правото на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя по доставката на стоки или услуги, само когато по категоричен начин е доказана нейната реалност.

Тежестта за доказване настъпването на всички правопораждащи претендираното право положителни факти е за ревизирия субект. Той следва да проведе главно доказване, което винаги, за да е успешно, следва да бъде и пълно, с ангажиране на относимите към спора доказателства. В настоящия случай, от страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства оборващи констатациите на ревизиращите органи за липса на реалност на доставките на стоките/услугите за да се признае на последния право на приспадане на данъчен кредит. Не са представени първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри, хронологични и аналитични счетоводни записвания, за да се установи дали дружеството има заведена счетоводна отчетност, позволяваща последващ контрол. Ето защо липсата на достоверни доказателства за установяване, че фактурираните дейности на съответните обекти са извършени именно от сочените във фактурите доставчици, обосновават извод за недоказано реално извършени такива.

С оглед на изложеното правилни и съобразени с материалния закон са изводите на органите по приходите, че не следва да бъде признато право на данъчен кредит по спорните 21 бр. фактури с доставчици [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

Относно констатациите на приходните органи за декларирания ВОД на стоки на обща стойност 185 533.99 лева по фактури № 10 от 12.09.2016 г., № 11 от 12.09.2016 г., с получател О. GEORGI M. и фактура № 12 от 30.09.2016 г., с получател D. X. M. S. L, съдът намира същите за основателни.

В контекста на интерпретацията на съюзното право - чл. 138, § 1 и чл. 14, § 1 от Директива 2006/112, дадена в т. 31 от решението на СЕС по дело C-273/11 освобождаването на вътреобщностната доставка на дадена стока става приложимо само когато правото на разпореждане като собственик с тази стока е прехвърлено на приобретателя и продавачът докаже, че посочената стока е изпратена или транспортирана в друга държава членка и, че вследствие на това изпращане или транспортиране същата стока е напуснала физически територията на държавата членка на доставката. Изискване към ВОД е придобиващият стоките да е друго ДЗЛ и данъчно незадължено юридическо лице, действащо на територията на държава членка различна от тази, в която е започнало изпращането или превоза на стоката.

С факта на изпращането или превозването на стоката до друга държава-членка и физическото напускане в резултат на това на стоката от държавата-членка на доставката доставчикът обвързва настъпването на благоприятни за него правни последици - освобождаването му като продавач от ДДС във връзка с вътреобщностна доставка (чл. 138, § 1 от Директива 2006/112/ЕО). Националното законодателно разрешение е за облагане на ВОД с нулева ставка на ДДС е регламентирано в чл. 53, ал. 1 ЗДДС. Затова и с арг. от чл. 154, ал. 1 ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК за жалбоподателя в първоинстанционното производство е тежестта да установи с

убедителността на пълното доказване юридическите факти, представляващи основание за освобождаване на ВОД.

Наред с изложеното съгласно разпоредбата на чл. 7 от ЗДДС, вътреобщностната доставка на стоки е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя, от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. А съгласно разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗДДС, документите, удостоверяващи извършването на ВОД се определят с правилника за прилагане на закона. В двете точки на чл. 45 от ППЗДДС са изброени лимитативно две групи от документи, които доставчикът на стоки следва да представи за да докаже наличието на ВОД - документи за доставката и документи удостоверяващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава-членка. Установяването от националното законодателство на изискванията към доказване на ВОД е в съответствие с разпоредбата на чл. 131 от Директива 2006/112.

В приложимите редакции на чл. 45 от ЗДДС, т. 2 включва две букви, като изпращането или транспортирането на стоката се установява алтернативно с две групи документи. В първата хипотеза (на б."а") доказването на изпращането или транспортирането се осъществява с транспортен документ или писмено потвърждение от получателя, когато транспортът се осъществява от получателя или от трето лице за сметка на получателя. Поставени са изисквания към съдържанието на писменото потвърждение, които с новела от ДВ бр. 10 от 2011 г. са допълнени с посочване на име на лицето, предало стоките, а с тази бр. 8 от 2016 г. и с дължностното качество на това лице, както и с името и дължностното качество на лицето, получило стоките. При транспорт от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика необходимо и достатъчно е доказването с транспортен документ - чл. 45, т. 2, б. "б" от ППЗДДС.

От събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност, не се установява, да е налице реалност на декларираните от дружеството жалбоподател доставки по чл. 7, ал. 1 от ЗДДС. Не са ангажирани доказателства за декларираните доставки. Наред с това, не е изпълнено и условието на чл. 45 от ППЗДДС.

Ето защо правилно органите по приходите са приели, че с огледа на обстоятелството, че от страна на дружеството жалбоподател не са представени доказателства удостоверяващи извършен ВОД за ревизирия период от 01.09.2016 г. до 30.09.2016 г., не са налице доказателства съгласно чл. 45 от ППЗДДС за извършен ВОД по смисъла на чл. 7 от ЗДДС. По отношение на цитираните доставки, законосъобразно е приложена ставка на данъка 20 на сто, съгласно чл. 66, ал.1, т. 1 от ЗДДС, а не нулева ставка на данъка за вътреобщностни доставки по чл. 7 от ЗДДС /съгласно чл. 53, ал.1 от ЗДДС/, каквато е приложена от дружеството. Във връзка това и на основание чл. 86, ал.1 от ЗДДС във вр. с чл. 66, ал.1, т. 1 от ЗДДС, правилно органите по приходите за данъчен период м. 09.2016 г. са начислили ДДС в размер на 30 922.34 лева.

На следващо място, съдът споделя и констатациите изложени в РА, относно декларирания ВОП в размер на 2 365 390.20 лева /получени доставки по чл. 82, ал. 2-5 от ЗДДС/ и начислен ДДС за ВОП в размер на 473078.05 лева по 30 броя фактури. В съответствие с материалния закон органите по приходите са приели, че с оглед липсата на представени документи удостоверяващи предмета на доставката, разплащането по нея, както и на документи, че стоките са транспортирани до територията на страната от територията на друга държава членка, на основание чл.

85 от ЗДДС данъкът е изискуем.

Относно декларираните услуги по реда на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, с място на изпълнение на територията на друга държава членка, на стойност 767 369.67 лева по фактури с получатели О. GEORGI M. и Е. А.В.Е.Е., настоящият съдебен състав на съда се солидаризира с изводите на ревизиращите органи.

Съгласно нормата на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС мястото на изпълнение при доставка на услуга, когато получателят е данъчно задължено лице, е мястото, където получателят е установил независимата си икономическа дейност. Когато тези услуги се предоставят на постоянен обект, който се намира на място, различно от мястото, където получателят е установил независимата си икономическа дейност, то мястото на изпълнение е мястото, където се намира този обект. Когато няма място на установяване на независима икономическа дейност или постоянен обект, мястото на изпълнение на доставката е мястото на постоянния адрес или обичайното пребиваване на получателя.

В случая, от страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства за извършване на услугите - фактури, договори, документи за разплащане. Не са ангажирани и доказателства за мястото на извършване на услугите и предметът на последната. Наред с това, както са посочили и органите по приходите, липсват доказателства и за наличие на кадри за изпълнение на услугите, както и доказателства за използване на подизпълнители за извършване на услугите, както и че, евентуалните изпълнители на услугите притежават необходимата професионална квалификация и, че ревизираното лице разполага с назначен по трудов договор персонал. Предвид това правилно е прието, че не се доказва да е налице доставка по смисъла на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, поради липса на реално извършване на доставки на услуги от страна на [фирма].

Относно констатациите на органите по приходите по реда на ЗКПО:

С РА са определени и задължения за корпоративен данък, като, органите по приходите независимо от връченото уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК, са посочили, че облагането е извършено по реда на ЗКПО.

Счетоводният финансов резултат за 2016 г. е преобразуван в увеличение, на основание чл. 26, т. 2, във връзка с чл. 10 от ЗКПО със сумата от 247 011.90 лв., получена, като от осчетоводените разходи в размер общо на 266 572.00 лв. са признати такива в размер на 19 560.10 лв. – по двете фактури, издадени от [фирма], за които е установено придобиването на стоките и последващата им реализация към [фирма]. Определена е данъчна печалба в размер на 280 645.10 лв. и дължим корпоративен данък - 28 064.51 лв.

За 2017 г. от [фирма], ревизиращите органи са установили, че не е подадена годишна данъчна декларация. Въз основа на публикувания в Търговския регистър годишен финансов отчет е установено, че са декларирані приходи от продажби в размер на 840 000.00 лв., общо разходи – 815 000.00 лв. и данъчна печалба в размер на 25 000.00 лв. На основание чл. 26, т. 2, във връзка с чл. 10 от ЗКПО финансовия резултат е увеличен с цялата сума на отчетените разходи, като е формирана данъчна печалба в размер на 840 000.00 лв. и задължение за корпоративен данък – 84 000.00 лв.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗКПО, не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Следователно, на това правно основание, за да не се признаят счетоводни разходи, следва те да са такива разходи, за които данъчнозадълженото лице не разполага с документи, отговарящи на нормативните изисквания на ЗКПО и Закона за счетоводството, т.е. включително и когато тези документи не отразяват вярно описаната в тях стопанска операция.

Съгласно чл.10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Документалната обоснованост на разходите за данъчни цели е основание за регистриране на съответната стопанска операция и нейното вярно и точно отразяване. Документалната обоснованост разкрива дали отчетеният разход е пряко свързан и обслужва стопанската дейност на данъчно задълженото лице.

В настоящия случай органите по приходите правилно и законосъобразно са преобразували финансовия резултат на основание чл. 26, т.2 от ЗКПО във вр. с чл. 10, ал.1 от ЗКПО за отчетените през 2016 г. и 2017 г. разходи, тъй като последните не са документално обосновани. От страна на жалбоподателя не са представени фактури, отразяващи вярно и коректно реално възникнали стопански операции, поради което правилно органите по приходите са заключили, че процесните разходи са документално необосновани по реда на чл. 10 от ЗКПО.

По така изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че в случая не се доказва основателността на наведените в жалбата оплаквания от оспорения административен акт, който е издаден от компетентен орган в установената форма, при спазени административнопроизводствени правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед на изложеното РА следва да бъде оставен в сила, а жалбата на [фирма] отхвърлена, като неоснователна.

По направеното оспорване на РА за поправка на ревизионен акт /РАПРА/ № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г.:

Доколкото в жалбата е заявено оспорване и по отношение на РА за поправка на ревизионен акт /РАПРА/ № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г., издаден от П. Т. П., орган възложил ревизията и А. К. Н., ръководител на ревизията, съдът намира, че следва да са произнесе относно неговата законосъобразност.

По силата на чл. 133, ал. 3 от ДОПК ревизионният акт за поправка на ревизионен акт може да се обжалва самостоятелно, независимо от обжалването на ревизионния акт, за чиято поправка е издаден. Предпоставката, която следва да е налице, за да се пристъпи към издаване на ревизионен акт за поправка е наличието на очевидна фактическа грешка, допусната при издаването на поправения ревизионен акт. Ревизионният акт за поправка на ревизионен акт не се издава в резултат от ревизионно производство и не може да установява задължения, различни от вече установените с подлежащия на поправка ревизионен акт. Необходимостта от издаването му е нанасяне на корекция във вече издадения ревизионен акт, така че установените с последния задължения да са ясно определени. В настоящото производство, от страна на съда, следва да се прецени дали е съществувала очевидна фактическа грешка в издадения ревизионен акт № Р-2222051800167-091-001 от 14.05.2019 г., породила необходимост от издаването на РА за поправка и дали с РА за поправка само е изяснена фактическата воля на органа по приходите или са определени нови задължения.

С РАПРА № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г. е констатирано, че в таблица 1 на издадения РА № Р-2222051800167-091-001 от 14.05.2019 г. е допусната техническа грешка, като не е отразено декларираното задължение от ревизираното лице за корпоративен данък за 2016 г. в размер на 3363.32 лева. В резултат на направените констатации РА е поправен, като на стр. 8, ред 1, текста „Декларирана/начислена сума от ревизираното лице - 0,00 лева“ е поправена на „Декларирана/начислена сума от ревизираното лице - 3363.32 лева“.

Така извършената поправка се дължи на допусната очевидна фактическа грешка в РА, като с нея не се променят установените с ревизионния акт задължения, а

единствено се постига ясно изразяване на действително формираната воля на административния орган.

Следователно при това положение, налице е несъответствие между изложеното в констативната част на РА и изложеното в разпоредителната. Несъответствие от такъв характер подлежи на корекция по реда на чл. 133, ал.3 от ДОПК, посредством издаването на ревизионен акт за поправка на ревизионен акт, тъй като в противен случай не би била ясна волята на ревизиращия орган по приходите, съответно и ще е налице неяснота относно размера на фактически определеното задължение. С така отразената промяна не е определено ново задължение, различно от това с поправения ревизионен акт, а само е изяснена волята на ревизиращия орган. Ето защо след като е установено наличие на очевидно фактическо несъответствие между констативна и разпоредителна част на РА и не е налице определяне на ново и различно задължение, то оспореният ревизионен акт № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г. за поправка на ревизионен акт се явява издаден при спазване на регламентираните законови предпоставки, поради което е законосъобразен.

На основание изложените съображения, настоящата инстанция намира, че ревизионен акт № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г. за поправка на ревизионен акт е издаден в съответствие с изискванията на процесуалния и материалния закон, поради което жалбата на [фирма] следва да бъде приета за неоснователна.

По разностите в производството:

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът следва да присъди в полза на НАП сумата от 5900.17 лв. /пет хиляди и деветстотин лева и седемнадесет стотинки/.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]и със съдебен адрес: [населено място], [улица], представлявано от Е. А. К., управител срещу ревизионен акт (РА) № Р-2222051800167-091-001 от 14.05.2019 г. и РА за поправка на РА /РАПРА/ № П-03001919090338-003-001 от 21.05.2019 г., издадени от П. Т. П., орган възложил ревизията и А. К. Н., ръководител на ревизията, потвърдени с решение № 1335 от 02.08.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, с който са определени задължения по реда на ЗДДС в размер на 179 259.02 лева и лихви в размер на 30 115.35 лева и по реда на ЗКПО за корпоративен данък в размер на 112064.51 лева и лихви в размер на 15 578.45 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]и със съдебен адрес: [населено място], [улица], представлявано от Е. А. К., управител да заплати на Национална агенция за приходите разности по делото в размер на **5900.17 лв. /пет хиляди и деветстотин лева и седемнадесет стотинки/**, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ:

